de tafel, stampt met haar mollige bloote voetjes, schudt haar lange krullen en lacht tegen haar spiegelbeeld.

„Dát is Zusje! Dág Zusje!" giert ze, op haar maagje patsend.

„Och, ga heen!" plaag ik, haar met beide armen omvattend, „dat is Zusje niet, dat is een schoorsteenveger!"

„Nietes, stouterd!"

Ik krijg een liefkoozenden por tegen mijn schouder.

„Kom, nu je nachtjaponnetje aan!" tracht ik te gebieden.

Met veel moeilijkheden gepaard krijg ik het kleedingstuk, een kleine witte lap met wat kantjes, om haar warm lijfje.

„Ziezoo, en nu je krullebol!"

Haar plotseling weer trillende lip en mijn weten van Zusje's angst voor den kam, doet de zwakste aller tantes besluiten de krullen maar eenvoudig bij elkaar te binden.

„Juist, zóó gaat het wel!" zegt mijn nicht met een voldaan gezichtje. Natuurlijk kan ik niet nalaten haar te kussen; dan neem ik haar op en draag haar naar Oma's groote bed.

„Tante ook!" gebiedt ze, als ik een poging waag om mijn belofte te verbreken.

Ik dek haar toe, haal haar liefste poppekind, geef haar dat en strek me ten slotte boven op het dek naast haar uit.

„Dag Zusje! Zoet slapen gaan, hoor!"

Mijn logeetje werkt zich uit de ingestopte dekens omhoog en bekijkt nieuwsgierig mijn gezicht, dan mijn weinigbehoorlijk slaap-toilet.

„Je bent nog aangekleed!" zingt ze.

„'k Heb het zoo koud! Toe liefje, nu weer gauw onder de dekens hoor!"

Ze laat zich weer rustig inpakken, doch het duurt geen twee seconden of ik voel haar handje héél bescheiden aan mijn hals.

Ik open mijn oogen, kijk zoo barsch mogelijk.

„Kijkt [illegible] dame, wilt u zóóiets koopen? Kost maar vijf cent!"

Ze zit [illegible] zoo bekoorlijk boven op het dek, haar pop als koopwaar mij voorhoudend, dat je een overwinning op jezelf moet behalen alvorens ertoe over te kunnen gaan haar te beduiden dat 't tijd om te slapen is en dat er *morgen* winkeltje gespeeld zal worden, heusch!

Opnieuw wordt Zusje ingestopt, krijgt ze een nachtkusje en een zachte vermaning en ze houdt zich nu vijf minuten minstens schuil, zucht af en toe eens en wentelt zich van den eenen kant op den anderen.

„Kunnen je oogjes nu niet meer open, tante?" hoor ik plotseling tot mijn grooten schrik.

„Tante slaapt!" antwoord ik, onlogisch.

„O. . . ."

Even stilte, een diepe zucht, een ruk van haar lijfje in de hoogte.

Ik wacht . . .

Ik hoor haar ademhaling vlak bij mijn oor en een ingehouden lachje.

„Tante, mag ik je eens kriebelen?"

Ze wacht geen toestemming, boort haar vingers in mijn blouseboord.

„Kiele-kiele-kiele!"

Zoo'n kleine ondeugd toch.

Ik heb moeite om mijn prestige te bewaren tegenover mijn kleine snoes.

Maar ze moet slapen gaan; 't is haar tijd en die overweging verdrijft al mijn andere gevoelens.

Ik verhef me statig, kijk verpletterend neer op het allerliefste zondaresje, dat zoo snoezig mogelijk kijkt om tante's berisping te voorkomen.

„Dág!" knikt ze, retireerend.

„Ziezoo, tante gaat weg!" kondig ik aan. „Jij wil toch niet stil liggen!"

Ze kruipt naast me, nestelt zich zóó innig tegen me aan, dat ik mijn plaatsje voor geen ƒ 10.- zou willen ruilen.

„Dan kan jij niet slapen, hè?" vleit ze.

„Nee!" zeg ik, kortaf.

Pauze.

„Zullen we nu spelen dat jij mijn kindje bent? Dan geef ik jou een speen!" hoor ik eensklaps.

Ik begin te vermoeden hoe sommige moeders haar geduld wel eens verliezen, zonder het evenwel te billijken. Ik richt me weer op, leg mijn kleine lieverdje op haar eigen warme plaatsje.

„En nu slapen, hoor! Geef tante maar een handje. Zóó!"

„Je hóófie ook hier!" beveelt ze.

En ik doe alzoo. Zusje gaapt; ik constateer met voldoening hoe haar oogjes gaan lodderen en hoe roerloos haar handje in de mijne ligt. Langzaam sluiten zich de oogleden over de bruine kijkers en liggen de wimpers als schaduwen nu op haar roode wangen.

Zusje slaapt.

JULIA FRANK.

PORTUGAL IN OORLOG.
Portugeesche troepen, die voor den strijd met Duitschland zijn mobiel gemaakt, verlaten onder groote belangstelling Lissabon.

VON TIRPITZ AFGETREDEN.
Admiraal Von Tirpitz, die als leider der Duitsche vloot is afgetreden en opgevolgd wordt door admiraal Von Capelle.

BERICHT.

Abonnés die klachten hebben over de bezorging van ons blad, gelieven deze met opgaaf van den boekhandelaar, bij wien zij geabonneerd zijn, rechtstreeks te richten tot de Administratie van PANORAMA,
DOEZASTRAAT 1-3-5, LEIDEN.

DE LEIPZIGER MESSE.
Dat de Leipziger Messe, evenals alles in Duitschland, óók in het teeken van den oorlog staat, behoeft wel nauwelijks gezegd te worden. De afbeelding *links* geeft de reclame weer voor een braadmiddel waarbij men geen vet — waaraan in Duitschland door den oorlog groot gebrek is — behoeft te gebruiken. De foto *rechts* brengt een der onafgebroken reeksen van reclameborden in beeld, die gedurende de Messe door de straten worden gedragen.